

Bartimeüs

Ik kan me niet meer herinneren wanneer ik voor het laatst zo enthousiast was. Jezus trok door het land en liep in de richting van Jericho, op doorreis naar Jeruzalem. Ik was vastbesloten dat ik die hele weg met hem mee zou gaan en kon maar aan één ding denken, namelijk dat er eindelijk een einde komen aan de Romeinse overheersing. Jezus ging naar Jeruzalem om zijn volk te redden, ik wist het zeker. Dit was geen gewone man, hij was buitengewoon en zijn wonderen waren daarvoor het bewijs. Ik kon niet wachten tot we in Jeruzalem zouden aankomen.

En ik was niet de enige, er waren er zoveel in de menigte die ook met Jezus wilden meereizen. Ik probeerde zo dicht mogelijk bij hem te blijven. Ik wilde horen wat hij zei, ik wilde elk woord in mij opnemen.

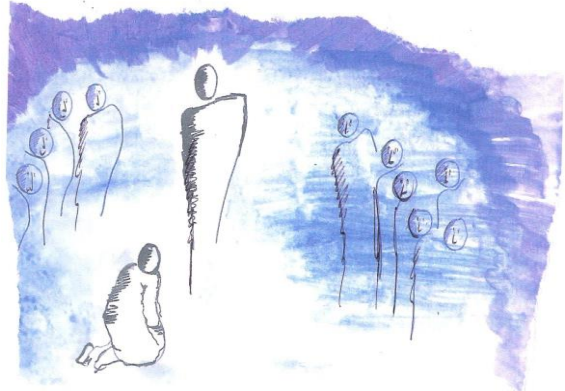
Al snel bereikten we de buitenwijken van de stad Jericho. Dit was de slechtste plek, ik zou blij zijn als we er voorbij waren. De lucht was er verschrikkelijk; een mengeling van afval, rottend eten en bedelaars. We verzamelden ons om Jezus heen, om hem te beschermen tegen deze misselijkmakende plek terwijl we onze pas versnelden.

Maar toen hoorden we een enorme schreeuw van de kant van de weg, van ergens tussen het afval. 'Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij.' Steeds weer opnieuw. Het was een meelijwekkend gebeuren. Genoeg reden om snel door te gaan, dacht ik nog. We hoopten dat Jezus niets had gehoord, maar toen begon de bedelaar opnieuw. 'Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij.'

Ik keek naar de bedelaar. Wat een zielig hoopje ellende. Hij was duidelijk blind, zijn armen opgeheven in de lucht naar iemand die hij niet kon zien. Ik raakte geïrriteerd, we zaten niet te wachten op dit soort oponthoud. Wist deze man niet hoe belangrijk Jezus was en wat hij op het punt stond om te gaan doen? Sommigen van ons schreeuwden tegen de bedelaar: 'Hou nu meteen je mond!' Maar toen begon hij opnieuw te schreeuwen. Ik werd woedend! 'Laat Jezus met rust', riep ik.

Op dat moment stopte Jezus met lopen. ‘Laat hem komen’, zei hij. Dit was waar ik bang voor was. Jezus was zo’n goede man, hij had zoveel blinden en lammen genezen. Het leek erop dat hij dat nu opnieuw zou gaan doen. Maar ik snapte het niet, waarom op deze belangrijke dag?

Waarom stelde Jezus geen prioriteiten? We riepen de man: ‘Kom, je hebt geluk, je krijgt waar je om gevraagd hebt. Hij roept je, kom snel’. De man was bijzonder snel in de benen, ik had nog nooit iemand zo snel op zien opspringen. Hij kwam op Jezus af. De menigte maakte ruimte voor hem, sommigen hielden hun neus dicht. Maar Jezus niet.

‘Wat wil je dat ik voor je doe?’, vroeg hij aan de blinde. Open deur, dacht ik nog, wat denk je zelf? Maar de man vond de vraag blijkbaar niet vreemd, want hij gaf serieus antwoord: ‘Ik wil graag weer kunnen zien.’ Lekker logisch, dacht ik nog. Wat zou Jezus nu gaan doen? Zou Jezus modder in zijn ogen smeren? Zou hij voor hem bidden?. Maar Jezus sprak slechts zes woorden. ‘Ga, je geloof heeft je gered.’

Ik keek recht in het gezicht van de man en het was ongelooflijk om te zien wat er gebeurde met zijn ogen. Opeens leek het wel alsof de menigte er niet meer was. Alleen Jezus en de blinde waren er. Ze keken elkaar aan, ogen die nooit konden zien keken naar ogen vol van bewogenheid. En blijdschap, ja ongelooflijke blijdschap zag ik in die ogen. Opeens begreep ik het. Op dit moment was Jeruzalem vergeten en onbelangrijk. In tegenstelling tot deze man, arm, smerig, maar springend van vreugde.

Gebaseerd op de geschiedenis uit Marcus 10: 46-52 uit de Bijbel